

3

11-04-2016

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II, desno (p.p. 432)

6. P-3603/2012

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA
i
RJEŠENJE

Trgovački sud u Zagrebu po sucu ovog Suda Miljenku Dolenc, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja NOVI SALONIT d.o.o. u stečaju Radnička cesta 27, Zagreb OIB 74737876059, zastupan po stečajnom upravitelju Damiru Mikić kojeg zastupa pun. Damir Mikuljan odvjetnik iz Zagreba, Dalmatinska 2, umješac na strani tužitelja SUPER MONITOR d.o.o. Radnička cesta 27, Zagreb, OIB 15574872867, zastupan po pun. Alenu Pešušić odvjetniku u ZOU Dražan Crnković & Alen Pešušić iz Zagreba, Vlaška 77, protiv tuženika AD PLASTIK d.d. Solin, Matoševa ulica 8, OIB 48351740621 zastupan po pun. Mislavu Ivanišević odvjetniku iz Zagreba, Račićeva 16, radi isplate, u prisutnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za glavnu raspravu koja je zaključena dana 25. veljače 2016. god., a presuda objavljena na ročištu dana 11. travnja 2016. god. u prisutnosti punomoćnika stranaka.

presudio je

1. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Trgovačkog suda u Splitu posl.br. Ovr-1103/05 od 13. travnja 2005. god. u dijelu i to za iznos od 555.740,46 kn sa zateznom kamatom od 01.01.2005. po stopi od 15% godišnje od 31.12.2007., od 01.01.2008. od 30.06.2011. po stopi od 17% godišnje, od 01.07.2011. od 31.07.2015. po stopi od 15%, te od 01.08.2015.g.pa nadalje do isplate za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena kao i za zateznu kamatu na naplaćeni iznos glavnog duga od 135.307,21 kn po stopi od 15% godišnje za period od 01.01.2005. do 07.07.2005., te za trošak ovrhe u dijelu, a za iznos od 11.706,29 kn. Nalaže se tuženiku iste iznose isplatiti tužitelju u roku od 8 dana.
2. Platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Trgovačkog suda u Splitu posl.br. Ovr-1103/05 od 13. travnja 2005. god. ukida se za dio glavnog duga od 485.331,30 kn kao i za dio troška ovrhe u iznosu od 6.030,51 kn.
3. Tuženik je dužan tužitelju platiti parnični trošak u iznosu od 119.129,30 kn u roku od 8 dana.
4. Odbija se tužitelj s preostalim dijelom zahtjeva za parnični trošak u iznosu od 145.845,70 kn.

5. Tuženik je dužan umješaču na strani tužitelja isplatiti parnični trošak u iznosu od 35.875,00 kn u roku od 8 dana, te se sa preostalim dijelom parničnog troška u iznosu od 8.625,00 kn odbija.

riješio je

Utvrđuje se povlačenje tužbe za iznos glavnog duga od 485.331,30 kn

Obrazloženje

Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-6265/08 od 30. svibnja 2012. god. ukinuta je presuda ovog suda posl.broj P-4020/05 od 30. lipnja 2008. god., te je predmet vraćen ovom sudu na ponovno suđenje uz uputu i obrazloženje da o ovome sporu, gdje je osnov utuženja neplaćena zakupnina u iznosu od 1.041.071,75 kn, je pravilno primijenjeno materijalno pravo u zaključku da je tuženik dužan platiti tužitelju zakupninu za prostor koji drži u zakupu za utuženo razdoblje. Glede sporne visine obračunate zakupnine po tužitelju predmet je vraćen na ponovni postupak.

Tuženik osporava plaćanje zakupnine navodeći da je visina zakupnine pogrešno i netočno obračunata obzirom je trebala biti umanjena za nesporno otkazani dio prostora u površini od 1850 m², a upitna da je površina od 760 m².

Prema uputi drugostupanjskog rješenja potrebno je bilo u ponovljenom postupku raspraviti spornu činjenicu visine zakupnine, te razjasniti činjenicu što znači utvrđenje iz zapisnika od 16. ožujka 2004. god. da dužnik zadržava u najmu površinu od 760 m².

U parnicu je tijekom postupka stupio umješač na strani tužitelja Super Monitor d.o.o., a tužitelj je u 2 navrata uredio tužbeni zahtjev na način da je podneskom od 06.06.2014. tužbeni zahtjev snizio na iznos od 691.047,67 kn, te podneskom od 08.07.2015. god., na iznos od 555.740,46 kn, time da potražuje zateznu kamatu i na plaćene račune po tuženiku na iznos od 135.307,21 kn od 01.10.2004. do 07.07.2005. kada je taj iznos plaćen.

Tužitelj u nastavku postupka ističe da je točno da su parnične stranke potpisale zapisnik od 16.03.2004. godine kojim su dogovorile otkaz dijela prostora u površini od 1.850 m² počevši od 01.04.2004. godine.

Tužbeni zahtjev se temelji na zaključenom Ugovoru o zakupu poslovnog prostora od 19.09.2003. godine za površinu od 2.446,30 m².

Aneksom Ugovora o zakupu poslovnog prostora od 23.01.2004. godine povećana je površina za još dopunskih 2.600 m² tvorničke hale pa ukupna površina zakupljenog prostora prema Aneksu da iznosi 5.046,30 m².

Iz tog Aneksa da je vidljivo da je tuženi u zakupu u naravi primio dva odvojena prostora u dvije tvorničke hale i to prostor tvorničke hale od 2.446,30 m² i prostor tvorničke hale nazvane „Stara pločara“ u površini od 2.600 m².

Zakup za novougovorenu površinu od 2.600 m² da počinje teći od 21.11.2003. godine. Zakupnina poslovnog prostora i prema Ugovoru i prema Aneksu iznosila je 3 eura po m² prema srednjem tečaju HNB, a uvećana za PDV.

Iz zapisnika od 16.03.2004. godine da je vidljivo da je otkaz zakupljenog prostora dogovoren za dio od 1.850 m² koji dio predstavlja dio od dijela ukupno zakupljenog prostora površine 5.046,30 m².

Kada se zbroje površine otkaznog dijela prostora sa površinom kojeg tuženi zadržava u zakupu (760 m²) dolazi do zbroja od 2.610 m² što približno odgovara površini poslovnog prostora hale „Stara pločara“ koja je u zakup dana Aneksom od 23.01.2004. godine.

Kada se od ukupnog iznosa zakupljene površine od 5.046,30 m² odbije otkazni dio dijela prostora u površini od 1.850 m² dolazi se do zakupljene površine od 3.196,30 m², a koji se sastoji od prostora tvorničke hale površine 2.446,30 m² i dijela hale „Stara pločara“ od 760 m².

Ističe da obzirom na naveden račun broj 01/2004 od 31.12.2004. godine koji obuhvaća period zakupa od 19.06.2004. godine pa do 31.12.2004. godine treba umanjiti i ispraviti na zakupljenu površinu od 3.196,30 m².

Budući se tu radi o zakupnini za 6 mjeseci i 11 dana, a mjesečna zakupnina iznosi 9.588,90 Eura (3.196,30 m² x 3 Euro) zakupnina za 6 mjeseci da iznosi 57.533,40 Euro.

Mjesečna zakupnina u iznosu od 9.588,90 Euro podijeljena na 30 dana lipnja iznosi 319,63 Eura dnevno za lipanj mjesec. Zakupnina za 11 dana lipnja / 2004 iznosi 3.515,93 Euro.

Ukupna zakupnina prema računu broj 01/2004 iznosila bi 61.049,33 Euro.

Stoga povlači dio tužbenog zahtjeva za iznos od 335.419,63 kn

Iznos od 135.307,21 kn da predstavlja zbroj prethodnih ispostavljenih računa br. 12-04 (68.058,63 kn), 17-04 (66.157,90 kn) i 29-04 (66.719,76 kn), a u svim tim računima je umanjen iznos temeljem zapisnika od 16.03.2004. godine.

Tuženi je na ime tih računa platio iznos od 65.629,08 kn tako da je ostao dužan još 135.307,21 kn.

Stečajni upravitelj, prilikom ispostavljenih računa broj 01/2004 od 31.12.2004. godine da nije imao zapisnik od 16.03.2004. godine, ali je utvrdio da tuženi u zakupu ima dva prostora u dvije odvojene tvorničke hale što da znači da je bio u zakupu poslovnog prostora površine od 3.196,30 m².

Tužitelj navodi da je prema tako utuženim iznosima, a prema svim računima za zakupninu koji su utuženi, umanjen iznos temeljem zapisnika od 16.03.2004., tj. je površina zakupa umanjena prema istom zapisniku.

Navodi dalje, a vezano uz primjenu valutne klauzule i odredbe čl. 307.st.1. ZOO-a da je u ovom predmetu riječ je o poslovanju pravnih osoba i da računi pravnih osoba moraju glasiti na iznose u domaćoj valuti.

Na dan dospeljeća zakupnine izvršio je izračun protuvrijednosti ugovorene strane valute u kune i na tako dobiveni iznos obračunati iznos PDV-a.

Navodi da kada bi se primjenjivalo pravilo o plaćanju protuvrijednosti strane valute na dan isplate onda bi se račun ispostavljaio u stranoj valuti, a u njemu navodilo da se iznos strane valute plaća prema ugovorenom tečaju u protuvrijednosti kune na dan isplate, a što nije bila praksa u odnosima ovih ugovorenih strana jer su se svi raniji računi plaćali u kunama, a na temelju računa u kojima je tužitelj ugovorenu visinu zakupnine određivao na način da je površinu zakupljenog prostora množio sa iznosom 3 eura po m² i tako dobiveni rezultat množio sa iznosom eura po srednjem tečaju HNB za kunu uvećavajući tako dobiven produkt za iznos PDV-a.

Budući je, na prednje opisani način obračunatu zakupninu u ranije ispostavljenim računima tuženi podmirivao to da je bila praksa i volja ugovorenih strana te je volja ugovornih strana i tako postignuta praksa u cijelosti nadomjestila nedostatak ove ugovorne odredbe u pogledu preciznije odredbe o tome kada će se račun izdati i da li isti treba biti ispostavljen u stranoj valuti ili u protuvrijednosti valute na dan izdavanja računa.

O periodu zakupa koji je predmet računa broj 01/2004 od 31.12.2004. godine Račun broj 01/2004 od 31.12.2004. godine obuhvaća period zakupa od 19.06.2004. godine do 31.12.2004. godine. Dakle da se radi o punih 6 mjeseci i 11 dana lipnja mjeseca 2004. godine.

Budući je čl.3. Ugovora određeno da će se zakupnina plaćati na žiro račun zakupodavca naznačenog na računu najkasnije do posljednjeg dana u mjesecu koji prethodi mjesecu za koji se zakupnina plaća, tužitelj da je izvršio obračun zakupnine za mjesec zakupa 2004. godine prema računu broj 01/2004 od 31.12.2004. godine po srednjem tečaju HNB-a eura za kunu na dan posljednjeg dana mjeseca koji prethodi mjesecu za koji se zakupnina plaća.

U podnesku od 05.07.2013. godine – toč. II (str. 2.) tužitelj je naveo da nakon ispravka površine temeljem Ugovora o zakupu poslovnog prostora od 19.09.2013. godine, Aneksa Ugovora o zakupu poslovnog prostora od 23.01.2014. godine i Zapisnika od 16.03.2004. godine u zakupu je kod tuženog ostala površina od 3.196,30 m² odnosno, 9.588,90 eura mjesečno.

Primjenjujući srednji tečaj HNB-a eura za kunu na dan posljednjeg dana u mjesecu koji prethodi mjesecu za koji se zakupnina plaća dao je novi izračun zakupnine (umnožak protuvrijednosti 3 eura prema srednjem tečaju sa površinom od 3.196,30 m²);

- za 11 dana lipnja 2004. godine – 3.513,93 eura x 7.369765 kn = 25.911,58 kn
- za srpanj 2004. godine – 9.588,90 eura x 7.365831 kn = 70.630,22 kn
- za kolovoz 2004. godine – 9.588,90 eura x 7.406563 kn = 71.020,79 kn
- za rujan 2004. godine – 9.588,90 eura x 7.391677 kn = 70.878,05
- za listopad 2004. godine – 9.588,90 eura x 7.547840 kn = 72.375,48 kn
- za studeni 2004. godine – 9.588,90 eura x 7.490452 kn = 71.825,20 kn
- za prosinac 2004. godine – 9.588,90 eura x 7.600835 kn = 72.883,65 kn

što sveukupno iznosi 455.524,97 kn, a uvećan za iznos PDV-a od 22% (100.215,49 kn), što iznosi 555.740,46 kn.

Navodi da ovako ispravljeni iznos računa broj 1/2004 od 555.740,46 kn treba zbrojiti sa iznosom ranije ispostavljenih i neplaćenih računa prema analitičkoj kartici od 24.01.2005. godine u iznosu od 135.307,21 kn što da predstavlja ukupan iznos tuženog zahtjeva u ovom postupku od 691.047,67 kn.

Tuženi da je na ime tih računa platio iznos od 65.629,08 kn tako da je ostao dužan još 135.307,21 kn, a što da je vidljivo iz otvorenih stavki potraživanja od kupaca na dan 24.01.2015. godine koje su dostavljene u spis predmeta podneskom od 11.02.2008. godine. Stečajni upravitelj prilikom ispostavljanja računa broj 01/2004 od 31.12.2004. godine, da nije imao zapisnik od 16.03.2004. godine, ali je utvrdio da tuženi u zakupu ima dva prostora u dvije odvojene tvorničke hale što da znači da je bio u zakupu poslovnog prostora površine od 3.196,30 m².

Tuženik i nadalje ostaje kod danog odgovora na tužbu te navodi da je utvrđenje stranka iz zapisnika od 16.03.2004.g. bitno je iz nekoliko aspekata.

Navodi da nije sporno da je tim zapisnikom počevši od 01.04.2004.g. dogovoren otkaz dijela unajmljenog prostora u površini od 1850 m².

Sporan je najam dijela prostora u površini od 760m², te je li postojala obveza tuženika da tužitelju podmiri iznos najma i za tu površinu od 760m².

Navodi da je razvidno iz zapisnika od 16.03.2004.g., da je tuženik želio zadržati u najmu tu površinu od 760m², ali uz jasno predviđenu obvezu tužitelja (toč. 3 Zapisnika) da od 31.03.2004.g. oslobodi taj dio prostora (760m²) od dvije naprave.

Tužitelj da nikada nije ispunio svoju obvezu preuzetu iz toč. 3 Zapisniku od 16.03.2004.g. i nije navedeni prostor od 760m² oslobodio od predmetnih naprava, tako da tuženik nije od 01.04.2004.g. niti koristio taj dio poslovnog prostora.

Kako tužitelj nije ispunio svoju obvezu po Zapisniku od 16.03.2004.g., niti je tuženik taj dio prostora od 760m² koristio nakon 01.04.2004.g., to da nema nikakve osnove da tužitelj zaračunava tuženiku najam i za taj dio prostora od 760m² niti da mu tuženik plati najam tog dijela prostora.

Tuženik ističe da od 04.04.2004.g. nije koristio dio prostora u površini od 760m², jer tužitelj nije ispunio svoju obvezu iz toč.3 Zapisnika od 16.03.2004., pa time tuženik nije niti dužan ispuniti obvezu na plaćanje najamnine za tih 760m² jer ih zbog postupanja tužitelja nije niti koristio. Ta činjenica među strankama i osobama koje su tada zastupale tužitelja nije niti bila sporna, što da je razvidno i iz računa koje je nakon toga tužitelj ispostavio tuženiku, a kojima nije obračunata najamnina za tih 760 m² koje tuženik od 01.04.2004.g., nije koristio.

U nastavku postupka sud je osim dokaza provedenih u postupku P-4020/05 i to uvidom u isprave priložene u spis:

- analitičku karticu (str. 5 spisa)
- Račun br. 01/2004 (str. 6 spisa)
- Ugovor o zakupu poslovnog prostora od 19.09.2013. god (str. 7-10 spisa)
- Aneks Ugovora o zakupu poslovnog prostora od 23.01.2004.god. (str. 10,11 spisa)
- Zapisnik sa sastanka održanog dana 16.03.2004.g. (str. 15 spisa)
- Račun R1-41/02/0017-04 od 13.04.2004.g. i R1-41/02/0028-14 od 17.05.2014.g. (str. 16,17 spisa)
- Ugovor o kupu poslovnog prostora zaključenog dana 21.06.2004.g. između SALONIT d.d. u stečaju i tuženika (str. 18-21 spisa)
- dopis tuženika tužitelju od 08.02.2005. (str. 21 spisa)
- presliku Odluke o povećanju temeljnog kapitala od 07.11.2003.god. (str. 34-44 spisa)
- Rješenje Trgovačkog suda u Splitu St-13/2002 od 02. travnja 2004. god.
- Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu St-47/04 od 28. prosinca 2004. god.

proveo i daljnje dokaze i to saslušanjem svjedoka:

- Snježane Gregurev (list 149 spisa)
- Srđana Trebotića (list 149 spisa)
- Damira Mikića (list 186-187 spisa)
- Ivana Sunara (list 203-204 spisa)
- vještačenjem po vještaku za financije i knjigovodstvo Ljupku Omaziću dipl.oec (list 215-218 spisa, list 723-724 spisa)
- te saslušao vještaka (list 726 spisa)
- izvršio uvid u daljnje isprave priložene u spis po strankama.

Ocjenom tako provedenih dokaza temeljem odredbi čl.8.Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 dalje u tekstu: ZPP) sud nalazi da je tužbeni zahtjev a kojega je uređio i specificirao tužitelj tijekom nastavka postupka osnovan, t. za iznos od 555.740,46 kn.

Iz iskaza saslušanih svjedoka sud zaključuje i to iz iskaza svjedoka Ivana Sunare, da se isti ne sjeća poslovnih događaja vezanih uz predmetni poslovni događaj, no pretpostavlja da se sve događalo u skladu sa sklopljenim ugovorom.

Iz iskaza svjedoka Snježane Grgurev i Srdana Trebotića proizlazi da je tuženik iznajmio predmetni prostor upravo od tužitelja, a da tužitelj, iako se obvezao prostor od 760 m² osloboditi od naprava, i to zapisnikom od ožujka 2009. godine, isto nije napravio, tako da taj prostor tuženik nije koristio.

Navodi da je tuženik račune za taj dio prostora vraćao tužitelju.

Iz iskaza svjedoka Damira Mikića, bivšeg stečajnog upravitelja tužitelja, utvrdio je sud da mu tuženik nije ukazivao tijekom trajanja zakupa na probleme sa halom od 760 m² niti napravama u istoj, a niti je vraćao račune koje mu je ispostavljao za zakup.

Sa fakturiranjem zakupnine da je prestao nakon pokrenutog spora Salonit d.d. u stečaju oko vlasništva hala.

Provedenim financijskim vještačenjem po vještaku za financije i knjigovodstvo Ljupku Omaziću, a nalaz kojega sud prihvaća u cijelosti obzirom je dan stručno i obrazloženo u svim stavkama i nakon pregleda cjelokupne predložene mu dokumentacije stranaka, utvrdio je sud da tuženik nema evidentiran u svojim poslovnim knjigama račun br. 1/2004 od 31.12.2004.g. na iznos od 906.774,54 kn, te stoga nije niti koristio PDV iskazan na navedenom računu kao pretporez.

Nalazi da potraživanje tužitelja po računu br. 1/2004 od 31.12.2004.g., a nakon umanjenja istoga za iznos od 351.034,08 kn, iznosi 555.740,46 kn.

Obzirom na dostavljenu presliku predmetnog računa br.1/2004 od 31.12.2004.g. (list 720 spisa), na kojem je vidljivo da je na istom štambilj tuženika sa danom zaprimanja istoga 31.01.2005.g. pod rednim brojem 382, to sud nalazi da su neosnovani navodi da račun tuženik nije zaprimio, a zašto ga nije zaveo u poslovnim knjigama isključivo je stvar tuženika.

Ujedno tuženik nije ničime dokazao da bi predmetni račun vratio tužitelju, istoga reklamirao, niti da je tijekom zakupa reklamirao činjenicu nemogućnosti korištenja dijela zakupljenog poslovnog prostora u površini od 760 m².

Kako je tužitelj uskladio tužbeni zahtjev, a vezano uz ugovorenu valutnu klauzulu prema tečajevima eur na dan dospijeca svakog od iznos zakupnine, te sukladno tome i povukao dio tužbenog zahtjeva u odnosu na plaćeni dio, to je sud tužbenom zahtjevu u odnosu na preostali, neplaćeni dio zakupnine u iznosu od 555.740,46 kn u cijelosti udovoljio te platni nalog u tom dijelu temeljem odredbe čl.461.st.3.ZPP-a održao na snazi, a u preostalom dijelu ukinuo, kao i za trošak u dijelu sa kojim je tužitelj neosnovano izvršio utuženje.

U odnosu na preostali, povučeni dio tužbenog zahtjeva, valjalo je platni nalog ukinuti, te riješiti kao u izreci temeljem odr. čl.193.st.2.ZPP-a.

Tužitelju je temeljem odr. čl.154.st.1. i 155.ZPP-a dosuđen parnični trošak temeljem vrijednosti predmeta spora i osnovanosti i potrebe za poduzimanjem pojedine parnične radnje za vođenje postupka, a temeljem trb.7/1 OT-574 bodova- 5.740,00 kn za pojedinu poduzetu parničnu radnju.

Dosuđen je tako trošak pristupa punomoćnika na ročišta (tbr 9/1 OT), 25.02.2016.g., 16.12.2015.g., 08.07.2015.g., 15.4.2015.g., 2.3.2015., 15.01.2015.g., 15.12.2013.g., 9.7.2013.g., 17.6.2008.g., 10.3.2008.g., 28.2.2008.g., 19.9.2007.g. Za pristup na ročišta 11.02.2012.g., 6.3.2007., 30.3.2006.g. dosuđen je ½ tog iznosa-2.870,00 kn (tbr 9/2 OT).

Za pristup na ročište za objavu presude dosuđen je iznos od 500,00 kn (tbr 9/3 OT).

Za sastav podnesaka (tbr 8/1 OT) dosuđen je trošak i to za 6.6.2014.g., 25.03.2008., te za sastav podneska 2.3.2007.g. 500,00 kn (tbr 8/3 OT).

Na tako utvrđeni iznos troška dosuđen je i PDV i to za radnje poduzete do 31.7.2009.g. po stopi od 22% od 1.8.2009.g. do 29.02.2012.g., te 25% od 1.3.2012.g.

Dosuđen je tako PDV po stopi od 22 posto na iznos od 34.940,00 kn a u iznos od 7.576,80 kn.

PDV po stopi od 25 posto dosuđen je na iznos od 49.290,00 kn a što iznosi 12.322,50 kn.

Ukupno trošak zastupanja sa obračunatim PDV-om iznosi 104.129,30 kn.

Dodan je na to trošak sudskih pristojbi na presudu 5.000,00 kn, te predijam za vještačenje 2.000,00 kn ili je ukupno dosuđen trošak 119.120,30 kn.

Tužitelj je odbijen sa preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troška postupka u iznosu od 145.844,70 kn i to iz razloga što su nalazi da je za pojedinu poduzetu parničnu radnju osnovano obračunati iznos od 5.740,00 kn prema vrijednosti predmeta spora od 555.740,46 kn (tbr 7/1 OT) a ne 10.420,00 kn koliko je tužitelj potraživao u odnosu na parnične radnje poduzete prije uređenja i sniženja tužbenog zahtjeva.

Tuženik je dio utuženog iznosa platio još prije utuženja, te je tužitelj povukao za plaćeni dio tužbeni zahtjev neosnovano kasnije tijekom postupka, a dio tužbenog zahtjeva te povukao obzirom na neosnovani obračun, koji je bio neosnovan već od samog utuženja.

Dio obračunatih troškova vezanih uz sastave podnesaka sud nije prihvatio obzirom su ili predani na samom ročištu za koje je obračunata naknada, ili ih sud ne smatra potrebnim za vođenje postupka obzirom se u istima ponavljaju već izneseni navodi tijekom postupka.

Umješaču na strani tužitelja dosuđen je parnični trošak također prema vrijednosti predmeta spora kao i tužitelju 5.740,00 kn u punom iznosu (tbr 7/1 OT), sa istim obrazloženjem kao i tužitelju.

Dosuđen je tako trošak pristupa pun.umješača na ročišta (tbr 8/1 OT) 15.01.2015.g., 2.3.2015.g., 8.7.2015.g., 16.12.2015.g i 25.02.2016.g., tj. ukupno 28.700,00 kn. Obračunat je PDV po stopi 25% (tbr 42 OT) 7.175,00 kn, tj. dosuđeno je ukupno umješaču 35.875,00 kn

U Zagrebu, 11.travnja 2016 .godine

Sudac
Miljenko Dolenc, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LJIEKU:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu RH u roku od 8 dana po primitku ove presude i rješenja, a može se putem ovog Suda u 2 primjerka za Sud i po 1 za svaku protivnu stranku

za točnost otpavka
Rebecca Boričević